

Ο ΚΑΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο άββάς Τρεμάρ, καθώς περίμενε έξω από τὸ κοσμικὸ ξενοδοχείο, ἀναπολούσε ὄλο τὸ παρελθόν, θυμότα, τὸ νεαρὸ Ροβέρτο, θερμὸ καὶ ἀφοσιωμένον πιστὸ μ’ ὄλο τὸ φλογερὸ ἐνθουσιασμὸ τῆς ψυχῆς του, ποὺ τόσο καλὰ τὴν εἶχε γνωρίσει. Φτωχὴ ψυχὴ, περήφανη κ’ ἀδύνατη! Μιά ὀδυνηρὴ συμπίνα ξσφυγε τὴν καρδιά τὸ νεαρὸ κληρικὸ, καθώς ἀναλογιζόταν τί εἶχε ἀπογίνει αὐτὴ ἡ ψυχὴ.

‘Αλλά σταιματοῦσαν σὲ κάθε στιγμή μπροστὰ στὸ ξενοδοχείο, τοὺ ὁποῖοι οἱ λακέδες ἔτρεχαν κ’ ἄνοιγαν τὶς πόρτες τους. Κύριοι μὲ φράκα κατέβαιναν ἀπ’ αὐτὰ κ’ ἔμπαιναν μέσα στὸ φωταγωγημένον γῶλ. ‘Ο άββάς, ἀκίνητος τώρα, παραμόνευε κ’ ἐπέβλεπε κάθε ἀμάξι ποὺ ἔφτανε. Μὰ ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα.

‘Εξαφνα, ἓνα ἀμάξι στάθηκε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, πολὺ κοντὰ στὸν Ιερέα. ‘Ενα χέρι νευρικὸ ἔνοιξε ἀπὸ μέσα κ’ ἔβασ ἀντρας νέος καὶ λεπτὸς κατέβηκε.

‘Ο Ιερέος προχώρησε γρήγορα πρὸς αὐτόν: —Ροβέρτε! εἶπε.

‘Ο Ροβέρτος—γιατί αὐτὸς ἦταν—τινάχτηκε κ’ ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὰ πίσω. Μὰ ὁ ἐξάδελφός του τοῦ πῆρε τὸ χέρι.

—Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω, τοῦ εἶπε.

Μὰ ὁ Ροβέρτος εἶχε κίολας συνέλθει.

—‘Αδύνατον, τοῦ ἀπάντησε ψυχρά. Μὲ περιμένουν κ’ ἔχω ἀργήσει.

—Αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, εἶνε πολὺ πῖὸ σπουδαῖο, ἀπ’ αὐτὸ τὸ γεῖμα ποὺ δίνεται πρὸς τιμὴν ἐνὸς ποιητοῦ, ἀρητηοῦ τῆς θρησκείας.

‘Ο Ροβέρτος τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι του καὶ εἶπε: —Φτάνει! Οὔτε μιὰ λέξι παραπάνω! Δὲν θὰ σ’ ἀκούσω, Λουί! Εἶνε περιττὸν! Αὐτὸς ποὺ εἶμαι, θὰ μείνω!

Μιά ὀδυνηρὴ κατάπληξι κυρίευσε τὸν Ιερέα, μπροστὰ στὴ φυσικὴ μεταβολὴ τοῦ ἐξαδέλφου του, γιὰ τὴν ὁποία ὡστόσο τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὁ κόμης ντὲ Φόρξ. Τὸ λεπτὸ του προσωπο εἶχε ἀδυνατίσει καὶ φαίνονταν πῖὸ ἐπιμηκὸς, τὸ στόμα του εἶχε μιὰ πυχὴ κουρασμένης εἰρωνείας, τὰ μάτια του, τὰ ὠραία γαλαξία μάτια του, τὰ τόσο καθαρὰ ἄλλοτε, ἦσαν γεμάτα ἀνησυχαστικὸς ἱσκιος. Τὸ ντύσιμό του, εἶχε μιὰ ραφινარიσημένη κομψότητα, δὲν θυμίζει κ’ αὐτὸ σὲ τίποτε τὸ ἄμωλο, μὰ ἄπλο ντύσιμο, τοῦ Ροβέρτου τοῦ παρελθόντος. Κατάλαβε τότε ἀμέσως τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ἡ ‘Ισαβέλλα: «Θὰ κρίνετε μὲ τὴν πρώτη ματιά ὅτι τοῦ κάκου θὰ χάσατε τὸν καιρὸ σας, προσπαθώντας νὰ τὸν κατηγήσετε!»

—Φίλε μου, ἀκούσέ με! Ξαναἔπιτε ὁ άββάς Τρεμάρ.

Μὲ μι’ ἀπότομη κίνησι, ὁ Ζὰκ τὸν διέκοψε:

—Εἶνε περιττὸν, σοῦ εἶπα: ‘Οτι ἔγινε, ἔγινε. Μὴ μιλάς, μὴ μοῦ θυμίζεις τίποτε... ‘Αφήστε με ὄλοι! Σὲς ἔχω ἀποχωριστῆ γιὰ πάντα, δὲν εἶμαι πειὰ δικὸς σας! Χαῖρε!

‘Ο Ροβέρτος ἀπομακρύνθηκε γρήγορα καὶ μῆκε μέσα στὸ γῶλ. ‘Ο άββάς παρακολούθησε μ’ ἓνα πονεμένο βλέμμα τὴ λυγερὴ του σιλουέττα. Εἶδε τοὺς ἄλλους προσκαλεσμένους νὰ διευθύνονται πρὸς αὐτόν μὲ τὸ χέρι ἀπλωμένο. ‘Επειτα ὄλοι ἐξαφανίστηκαν σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ σαλόνια. ‘Ο άββάς, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὄγρη νύχτα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέγαρο ντὲ Φόρξ. ‘Ο δραστήριος νεαρὸς Ιερέος ἔκλαιγε. Γιατί ὁ Ροβέρτος εἶχε κάνει τὸ τελειωτικὸ βῆμα, ποὺ τὸν χωρίζε ἀπὸ τοὺς

δικούς του.

XVII

‘Εν’ ἀπόγευμα τοῦ τέλους τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Ροβέρτος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι ἐνὸς συναδέλφου τοῦ συγγραφέως, ποὺ καίτοι σκός ἐστὶν ὁδὸ Δελφίνης, μῆκε στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν κουνιάδου ‘Εσουάρδο Κερβάλ. Μὲς ἀπ’ τοὺς διαδρόμους, διάδικοι καὶ δικηγόροι κυκλοφοροῦσαν ἀδιάκοπα. ‘Ολοι δὲ ὄσοι ἤξεραν τὸ Ροβέρτο, τὸν χαίρετοῦσαν καὶ τὸν κῦτταζαν μὲ σεβασμό. ‘Ο κ. Μπερλιέ, μιὰ νομικὴ ἔξοχότης, τὸν πλησίασε μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα καὶ μὲ διθυράμβους στὰ χεῖλη.

—‘Υπέροχο τὸ τελευταῖο σας βιβλίο!... Σὲ λίγο θὰ σὰς ἔχουμε ‘Ακαδημαϊκὸ...

Μιά νέα κυρία, ἀφήνοντας τὸ δικηγόρου της, μὲ τὸν ὁποῖο κουθεντίαζε, προχώρησε πρὸς αὐτόν, μόλις τὸν εἶδε. ‘Ηταν ἡ κ. Ντορκέ, μιὰ ἀπὸ τὶς στενὲς κοσμικὲς φίλες τῆς ‘Ισαβέλλας. Συζυγος ἐνὸς ὀνομαστοῦ γιαιτροῦ, βρισκόταν ὠρα σὲ διάσταση μαζί του καὶ φρόντιζε νὰ πάρῃ τὸ διαζύγιό της. ‘Ολα τὰ ἔδικα ἦσαν μὲ τὸ μέρος της, καθώς ἔλεγε. ‘Εξαιρετικὰ χαριτωμένη, τολημρὴ καὶ κοκέτα, προσπαθοῦσε νὰ κατακτήσῃ τὸ Ροβέρτο. Αὐτὸς, κολακευόμενος ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ ποὺ τοῦ ἔδειχνε μιὰ γυναίκα, τὴν ὁποία θεωροῦσαν ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πῖὸ γοητευτικὲς Παρισινὲς, δὲν τὴν ἀπήλιξε καθόλου κ’ ἔκανε πὼς δὲν ἐπρόσχε τὴ δυσάρσκεια τῆς ‘Ισαβέλλας.

Βλέποντάς τὴν, διευθύνθηκε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

—Τί ἤρθατε νὰ κάνετε μέσα σ’ αὐτὸ τὸ ἄντρο; τὸν ρώτησε, γελώντας.

—Νὰ συναντήσω τὸν κουνιάδου μου, κυρία.

—‘Ο κουνιάδος σας συνηγορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ Κακουριοδικεῖο γιὰ κάποιο νερό, ὁ ὁποῖος σκότωσε ἓνα γέρο, μπαίνοντας τὴν νύχτα στὸ σπίτι του, εἶπε ὁ κ. Μπερλιέ. Μιά συνηθισμένη ὑπόθεσις. Σὲ λίγο θὰ τελειώσῃ...

—Θὰ πάω νὰ τὸν ἀκούσω, γιὰ νὰ κάνω ὑπομονή...

‘Ο κ. Ντορκέ εἶπε τότε:

—‘Ωραία! Θάρῶ κ’ ἐγὼ! Τελειώσω γιὰ σῆμερα μὲ τὸ δικηγόρου μου! Τί εὐτυχία, ποὺ θὰ νιώσω, ὅταν θὰ τελειώσῃ ὀριστικὰ αὐτὴ ἡ ὄγληρη ἱστορία τοῦ διαζυγίου μου!... Πότε τελοοπαίνων θ’ ἀπλοποιήσουν ὄλες αὐτὲς τὶς διατυπώσεις

‘Ο κ. Μπερλιέ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Νὰ τὶς ἀπλοποιήσουν; Χυ! Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ εὐχέσαι αὐτό... Τὰ διαζύγια ἔχουν πολλαπλασιαστῆ κίολας ὑπερβολικά...

—‘Υπερβολικά... Αὐτὸ εἶν’ εὐχάριστο. Κάτω ἡ ἀλυσσίδες τὸ γάμου! Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐμβλημα μου... Δὲν εἶν’ ὠραῖο αὐτό; Τί λέτε καὶ σεις κύριε Ροβέρτε;

Τὰ γκρίζα της μάτια χαμογελοῦσαν στὸ λεπτὸ πρόσωπό της, τὸ ἔλαφρὰ βαμμένο.

‘Ο Ροβέρτος ἀπάντησε χαμογελώντας:

—Ναί, εἶν’ ἔτσι, καθώς τὸ λέτε, κυρία μου.

Κουθεντίαζοντας, ἔφτασαν στὴν αἴθουσα τοῦ Κακουριοδικεῖου, ὅπου ἔγγορευε ὁ κ. Κερβάλ, ὁ ἀδελφός τῆς ‘Ισαβέλλας. ‘Ηταν ψηλός, πολὺ ἀδύνατος καὶ μιλούσε μὲ φωνὴ ἔσρη, χωρὶς καμμιὰ ὀρμητικότητα. ‘Ο Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος ἔνοιωσε πολὺ μικρὴ συμπάθεια γιὰ τὸν κουνιάδου του, ἔναν ἀριστιῆ, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτε,

—Τί σοῦ γράφει ἡ μητέρα σου; τὸν ρώτησε ἡ ‘Ισαβέλλα, κιντώντάς του στὰ μάτια.

προκειμένου να φτάσει στο σκοπό του, τον κτύπησε μία στιγμή, έφριξε κατόπιν μία ματιά στο άραιο άκροατήριο, στους δικηγόρους, που είχαν πάει ν' άκούσουν το συνάδελφό τους και στον κατηγορούμενο, που στεκόταν ακίνητος με το μεγάλο κοκκινότριχο κι' άχτίεστο κεφάλι του χωμένο μέσα στους ώμους του. Καθώς είδε τον τελευταίο, ένοιωσε ένα δυνατό κλονισμό. Τόν ήξερε αυτό το νέο, αυτό τον έγκληματία... Ήταν ο Πέτρος Μιλόν... Ναι, ήταν αυτός... Ο Ροβέρτος ξαναβρίσκει στο έδωλλιο του κατηγορούμενο ένα νέο, τόν οποίο είχε διδάξει και κατηχήσει άλλστε και τόν όποιου τή ευσυχιασμένη ψυχή είχε προσπαθήσει να συγκρατήσει από τόν κατηγοροφό του κακού.

Η έντύπωση που τού προκάλεσε αυτό, ήταν άπεριγράπτη. Κτύπησε τόν κατηγορούμενο μ' έκπληξη και τρόμο, σαν να βρισκόταν μπροστά σέ βρυκόλακα. Είχε μπροστά του έναν άνθρωπο, που τού θύμιζε τόν παρελθόν του, αυτό τόν παρελθόν, που ήταν τόσο κοντά ακόμα και τόσο μακριά συγχρόνως, αυτό τόν παρελθόν, με τόν όποιο είχε κόψει κάθε δεσμό και ζητούσε να τή λημονήσει μέσα στη μέθη μίας ζωής ποικιλάρχης.

Είλεποντας τόν Πέτρο Μιλόν, τόν παρελθόν αυτό ξαναφάντανε μπροστά σά μάτια του. Ξανάβλεπε τόν έαυτό του μέσ' στο προαύλιο τού αθάνατου, κάτω άπ' τή μεγάλη φιλόφρα που τόν 'κορμό της τόν είχαν σακατέψει οι σουσιάδες τών μικρών θανάδων, τούς όποιους κατηγόσαν εκεί. Κάνοντας άλλστε, μιλούσε σόν Πέτρο, προσπαθούσε να φυσήξει μία πνοή καλωσύνης στήν φωτεινή ψυχή του, μά δέν τόν κατώρθωνε. Κάποτε κάποτε άποχαρριωνόταν, μά ο αθάνατος Τρεμάρ τού έλεγε: «Προσπάθησε ακόμα!» Και ξανάρχζε τόν άποστολικό έργο του. Τέλος, μία μέρα, κατάλαβε ότι δέν μπορούσε να κάνει τίποτε. Τή θυμόταν καλά εκείνη τήν ημέρα. Ήταν ή μέρα, που είδε για πρώτη φορά τήν 'Ισαβέλλα.

Γιά μία στιγμή, έκλεισε τά μάτια. «Όχι, όχι, δέν ήθελε πειά να τά σκέπτεται όλ' αυτά! Τι τόν ένδιέφερε ο Πέτρος Μιλόν; Τι τόν ένδιέφερε τόν παρελθόν;

Εκείνη τή στιγμή, ή κ. Ντορκέ τού ψιθύρισε στό αυτί:

—Αυτός ο νέος, έχει φυσιογνωμία πολύ ύπουλη.

Μηχανικά, ο Ροβέρτος τής άπάντησε:

—Πράγματι.

Ένωταμετάς, ο κ. Κερβάλ, με λίγα λόγια, έξιπορούσε στους δικαστάς τήν παιδική ήλικία τού πελάτου του που τήν είχε περάσει άνάμεσα σ' ένα πατέρα άλκοολικό και μία μητέρα τεμπέλα, κοκέτα, ελαφρόμυαλη.

Και ο Ροβέρτος ξανάβλεπε τόν θλιβερό σπιτί τού κατηγορούμενου, τόν άποκτηνώνμενο πρόσωπο τού πατέρα του, τήν καχύποπη όψη τής μητέρας του, με τήν όποια τόσο έμοιαζε ο Πέτρος κι' ή όποια στριφογύριζε όλη τήν ημέρα, φορώντας χτυπητά φορέματα και μεταξωτές κάλτσες. Ο Ροβέρτος έφευγε πάντα άπ' αυτό τόν σπιτί, με τήν ψυχή θλιμμένη, κάπως άποκαρδιωμένος.

Ποιά σκέψεις τόν έκανε τώρα ν' άνασκιρήσει ξαφνικά, σαν να τόν είχαν τρυπήσει μ' ένα μαχαίρι; Γιατί τού έρχόταν, άκατανίκητη κι' έπιτακτική ή ιδέα, να συγκρίνη τόν έαυτό του με τόν Πέτρο Μιλόν; Γιατί;

Γιατί μία φωνή τού έλεγε μέσα του: «Αυτός ο έγκληματίας, με τήν κληρονομικότητα και με τά κακά παραδείγματα, μέσα στά όποια άνατράφηκε, έινε άσυγκρίτως λιγώτερο ένοχος στά μάτια τού Θεού, από έσένα, Ροβέρτε Βιλάν, που είχες μία ύπεροχη μητέρα, που μεγάλωσες σ' ένα περιβάλλον ήθικής και άρετής και που προικίστηκες με όλα τά πνευματικά χαρίσματα... ναι, Ροβέρτε Βιλάν, άποστοτή και άρητή!»

Ο Ροβέρτος θέλησε να φύγη... Μά μία άγνωστη δύναμις τόν έκάρφανε εκεί, μπροστά σ' αυτό τόν έγκληματία με τόν σκυμένο κεφάλι, που ή θέα του έκανε να ξαναζηή όλ' ή άγνή και ένθουσιάζει νεότης του.

Θυμηθηκε ξέφρανα ότι και ή μητέρα του είχε τρoσπαθήσει να ξαναφέρει σόν καλό δρόμο τή μητέρα τού Πέτρου. Έπί μήνες δόλκιμους έκανε ύπομονετικά τόν άποστολικό τής έργο υ' αυτή τή διακριτική της συμμόνια, που τής ήταν τόσο συνηθισμένη...

«Η μητέρα του!».

Μιά βαθεία δόδυνη τού έτριξε τήν καρδιά με τή σκέψη τής Ξαναθυμόταν τόν πρόσωπό της, τόν τόσο άγαπημένο, με τά μά-

τια της τά τρυφερά και γεμάτα φως. Για να λημονήσει καλύτερα τά μητρικά αυτά μάτια, είχε κλείσει τήν φωτογραφία τής κ. Βιλάν σ' ένα συρτάρι, που δέν τόν άνοιγε ποτέ. Μά τά είχε άκαπτήσει πολύ άλλστε αυτά τά μάτια και δέν μπορούσε να τά ξεχάση. Τα ξανάβλεπε πάντοτε μπροστά του—όχι με τή γλυκειά έπιδοκιμασία που τόν κτύπησαν άλλστε—μá τή γλυκειά διαπεραστική μομφή, με τήν όποια τ' άντικρούει κάθε φορά του, μετά τόν γάμο του, συναντούσε τή μητέρα του.

Τό πλήθος αυτό τών άναμνήσεων, έκρυβε από τά μάτια τού τού δικαστήριου, τούς δικαστάς, τήν όμηγυρι. «Όλα τά πρόσωπα τού παρελθόντος παρουσιάζόντουσαν μπροστά του: ο πατέρας του, ο άδελφός του, ο κόμης τής Φόρς, ο άσθεάς Τρεμάρ, ο γέρο έφημέριος,—όλοι Ξαναβρισκόντουσαν κάτω άπ' τούς θόλους τής Άγίας Καικιλίας και ξανάβλεπε όλες τές γωνίες τής παλιάς εκκλησίας. Η γλυκειά φωνή τού άρμονίου άντηρούσε. Ο λιθανωτός άνέβαινε ψηλά... Ο Ιερέυς γονάτιζε μπροστά στό βαμμό και τά χρυσάφια τού ράσου του έλαμπαν...»

Ο Ροβέρτος συγκράτησε με δυσκολία μία κίνησι άνυπομονής. Γιατί όλες αυτές ή όδυνηρές άναμνήσεις;... Έφταγνε ο κατηγορούμενος, αυτός τής είχε κάνει να ξαναζωντανεύουν.

—Έσκιπε πρός τήν κ. Ντορκέ και τής έιπε:

—Δέν βρισκω κανένα ένδιόσφερον έδώ. Θα μείνετε;

—Μά όχι, δέν άντέχω πειά. Νόμίζα πώς θέλετε να μιλήσετε σόν κουνιόδο σας;

—Θά πάω άβριο στό σπιτί του. Έτσι θα κουνεινάσουμε καλύτερα.

—Τότε, άς φύγουμε...

Βγήκαν από τόν δικαστήριου. Έξω περιμενε τόν άμάξι τής κ. Ντορκέ, ή όποια ρώτησε τόν Ροβέρτο.

—Έρχεστε να πάρετε μαζί μου ένα όρεχτικό.

Στίν άρχή δίστασε, μά έπειτα δέχτηκε. Ένοιωσε τήν άνάγκη να ξεσκάση λίγο για να διώξη τές δυσάρεστες άναμνήσεις του. Σαν να είχε μαπέψη τήν κατάστασι του, ή κ. Ντορκέ έδειχνε ένα τρελλό κέφι, που μέθωσε τή σκέψη τού Ροβέρτου—τής μετέδωσε μία τεχνητή εύθυμία—τή μόνη που ήξερε άλλωστε έδώ και λίγο καρό. Γιατί ένοιωσε μία βαθεία κούρασι—μία κούρασι για όλα και, κάποτε, και γώ αυτή τήν 'Ισαβέλλα. Όστόσο δέν ήθελε να λιγοστέψη τήν κίνησι τής ζωής του. Άπεναντίας προσπαθούσε να τή μεγαλώση. Περισσότερο άπ' τόν κάθε τί φοβόταν να σκεφθή, να ξαναφέρει τή σκέψη τού πρός τόν παρελθόν και ν' άντικρούση τήν κατάπτωσι τής ψυχής του. Ήθελε να προχωρή πάντοτε άπο ήδονή σέ ήδονή, από ματαιότητα σέ ματαιότητα και να μεθάη με όλα τά κακά πιότα, που τού πρόσφερε ή ζωή.

Άκούοντας τά γέλια τής κ. Ντορκέ, έμεινε άρκετή ώρα στό μπαρ, όπου εκείνη τόν είχε οδηγήσει.

«Όταν βγήκε έξω, άντί να πάρη τόν άμάξι προτίμησε να πάη με τά πόδια στήν κατοικία του, με τήν έλπίδα πώς θα τού έφευγε ο πονοκέφαλος, ο όποιος είχε άρχσει να τόν βασανίζει. Βάδιζε γρήγορα στήν άρχή, μά σέ λίγο, μηχανικά, έβράδυνε τόν βήμα του. Τά βλέμμάτα του είχαν σταθή στίς βιτρίνες τών καταστημάτων τών στολισμένων για τά Χριστούγεννα και όλες ή όπτασίες τού παρελθόντος ξαναγυρίζαν.

Τόν παρελθόν;... Μά ήταν χθές ακόμα...

Χθές ακόμα, τής ευλογημένη νύχτα τών Χριστουγέννων, δεχόταν τόν Θεό του από τά χείρα τού γέρο έφημέριου. Χθές ακόμα έβγαινε από τήν Άγία Καικιλία με τή μητέρα του στριγγμένη στό μπράτσο του, στενά κι' οι δυο ένωμένοι, με τήν άόρτη παρουσία τού Κυρίου από πάνω τους...

Χθές!...

Άνατριχίλασε... Μέσα στό υπάρ έκανε πολύ ζέσθη και ο άέρας έξω ήταν όγρως και παγωμένος, εκείνου τού ρόδρου.

Μά στήν καρδιά προπάντων είχε νοιώσει να γλυστράη ένα τρομερό κρύο.

Μέσα στό γραφείο του, ή 'Ισαβέλλα τόν περιμενε διαβάζοντας. Μόλις τόν είδε, τού έιπε με κάποιο παράπονο:

—Πόσο άργά γυρίζεις!... Μου είχες ύποσχεθή πώς θα γυρίζεις νωρίς.

(Άκολουθεί)

Τού κακού προσπαθούσε να έργασθ... Η όδυνηρές σκέψεις του τόν άποροροούσαν...